

Enric Cassasses Figueres (Barcelona, 1951). Poeta, rapsode i traductor. Fins al 1997, va portar una vida nòmada i va viure, entre altres llocs, a Tenerife, Nottingham, l'Escala i Berlín. Publicà *La bragueta encallada*, el seu primer llibre, el 1973. Els dos següents, *La cosa aquella* i *No hi érem*, no arribaren fins a començament dels noranta. Gràcies al primer, obtingué el premi Crítica Serra d'Or i gràcies al segon, el Premi de la Crítica de la Poesia Catalana. D'ençà de llavors, començà a entrar al circuit comercial. Ha traduït William Blake i ha publicat una vintena llarga de llibres. Destaquem *Començament dels començaments i ocasió de les ocasions* (Empúries 1994 i 2007), *Calç* (Proa, 1996), *D'equivocar-se així* (Empúries 1997), *Coltells* (Llibres del Segle 1998 i 1999), *Plaça Raspall* (Edicions 62, 1998) i *Do'm, drama en tres actes* (Accent Editorial, 2008).

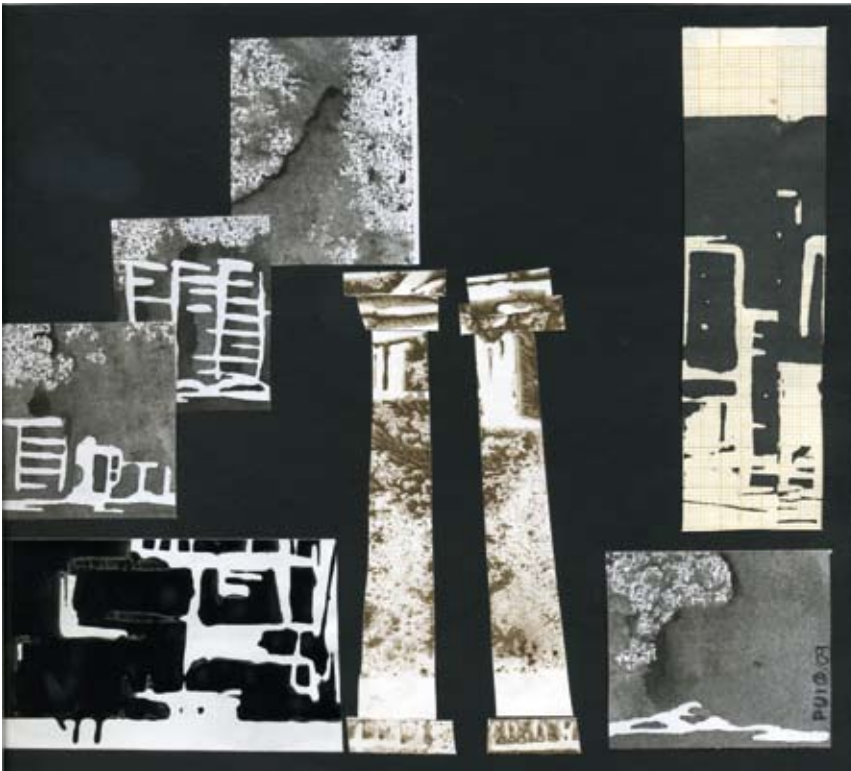
Padrins i tot

Tinc mitja rel escalenca i no es pot dir que hi hagi estat mai gaire a l'Escala però per contra l'Escala en mi sempre hi ha estat i encara hi és. I és un centre, més important que cap capital. La meua llengua materna és l'escalenc. Entre l'Escala i el poble del

costat he trobat la font de la inspiració, que no és cap font sinó un clot de roca vora mar que s'hi fa aigua dolça, quasi sempre n'hi ha, si més no en temps dels íbers. Per cert: nosaltres qui som?

En una plaça polsegosa una colla de nens jugàvem a estrenar el burro nou. Jo tenia set o vuit anys. De cop, les campanes es van posar a tritllejar, tocaven a bateig! i vam arrencar a córrer tots cap a la plaça de l'església a esperar que sortissin els del bateig, i des que en van sortir fins que van arribar a casa seu, un xic més amunt del Sòl d'en Seguer, quasi tots els nens i nenes del poble els vam acompanyar cridant perquè volíem confits, o calderilla. Quan ells ja eren dins, nosaltres des del carrer continuàvem la cridòria i no vam parar fins que un home, no sé si el pare, l'oncle o el padrí del nou nat, va aparèixer a la finestra i ens va tirar unes monedes de deu cèntims. El que cridàvem jo de primer no ho entenia. Després sí, era una cantarella amenaçadora, enèrgica, d'una irresistible bellesa fosca i tosca vociferada per no sé quants nens alhora a ple pulmó: "És bo-ord, és bo-ord/ els padrins i to-ot".

NURI PUIG

NURI PUIG

La fi de la infància meua va coincidir amb la fi d'aquesta Escala. Van començar a venir europeus a torrar-se i van començar a sorgir construccions com bolets fetes amb materials barats i conceptes pitjors. Va desaparèixer la música solitària de Montgó, la que inspirava l'avi Xaixo. Es va acabar la fressa i va començar el soroll. Va ser aleshores que es va sentir la famosa, terrible frase: les ruïnes d'Empúries seran la ruïna de l'Escala. Les haurien arranades per poder fer més hotels. Però les ruïnes de la ciutat morta fa més de mil anys es conserven, i en canvi el poble de l'Escala, monument viu de civilització, ha passat per ull. Dels jocs de nens, que segurament eren l'element més antic de la cultura europea (el flèndit, les pidraltes, estrenar el burro nou, bистри...), i del seu al·lucinant vocabulari rítmic i rimat, què se n'ha fet?

L'avi, en Josep Figueras Fontdevila, que no havia anat mai a estudi però que en una discussió et podia sortir amb el que hauria dit en tal cas en Settembrini (el de la muntanya màgica de Thomas Mann), en temps de la república va ser alcalde, amb el front

popular. Un dia va insinuar que prohibiria les processons de setmana santa. Però no dieu que hi ha llibertat de religió?, li argumentava espantat el capellà. Precisament: avui vosaltres, demà els protestants, demà passat els altres... sempre seria festa.

A la plaça del Sòl d'en Seguer, l'avi hi va fer substituir el rètol inútil de "Prohibido jugar a pelota" per un que deia: "Nens i nenes, respecte les plantes, elles vos donen salut i vida". Però va durar poc: el trenta-nou van entrar els nacionals, van arrancar el cartell i amb ell va seguir mig país, per no dir tot. La majoria de "prohibidos" i "sálvese quien pueda" que van instaurar aquells perdularis encara perduren.

La gran cosa de l'Escala és el golf, tot el poble hi mira. És un desplegament preciós de mar i muntanyes que va de les llunyanies d'enllà del Canigó fins a les aigües d'enfora de Norfeu, i amb la roca del Cargol al primer pla. Sense això, l'Escala no hauria estat aquí, no hauria ni nascut. És una llàstima que avui els monuments a la cobla, al llop de mar i a la dona del mariner n'interrompin la visibilitat.